

JEREMIÁS 41-45.

Lapozzunk Bibliánkban Jeremiás könyvének 41. fejezetéhez! Ezek a próféciaák azt követően hangzottak el, hogy Nebukadneccar babiloni fogságba hurcoltatta Cidkijját, az akkori júdai királyt. A szegényeket viszont Júdában hagyta, hogy műveljék a földet, és Gedalját nevezte ki helytartónak fölējük. Jeremiás választhatott: Babilonban is letelepedhetett, ahol különleges bánásmódban lehetett volna része, vagy ott maradhatott Júdában a megmaradt néppel. Jeremiás végül az utóbbit választotta, és a továbbiakban azoknak az embereknek prófétál, akik Júdában maradtak. Először is időben elhelyezi próféciaját: *„A hetedik hónapban Jismáél, Netanjá fia, Elisámá unokája, aki királyi származású és a király vezető emberei közül való volt, tíz emberrel elment Gedaljához, Ahikám fiához Micpába. És amikor együtt étkeztek Micpában,»* (1. vers). Ez körülbelül három hónappal Cidkijjá elhurcolása után történhetett. Jóhánán korábban már figyelmeztette Gedalját, hogy Jismáél valami rosszban sántikál. *„Az ammóniak királya küldte őt hogy az életedre törjön!”* – mondta Jóhánán Gedaljának. *„Adj engedélyt, hogy titokban felkutassam és végezzek vele!”*. Gedaljá azonban nem hallgatott Jóhánán figyelmeztetésére. Jóhánán pedig idővel elhagyta Micpát. Mintegy harminc nappal Jóhánán figyelmeztetése után, a hetedik hónapban – amikor összegyűlt a nép, hogy Istent imádjá -, vagyis késő szeptemberben, kora októberben a mi naptárunk szerint, amikor olyan jelentős ünnepek követték egymást, mint a sátoros ünnep, a kürtzengés ünnepe, vagy a Yom Kippúr, megérkezett a királyi származású Jismáél. Nem Cidkijjá leszármazottja volt ő, hiszen Cidkijjá fiait mind lemészárolták, az viszont elképzelhető, hogy Cidkijjá unokaöccse volt. A lényeg, hogy úgy érezte, jogosult a trónra, és zavarta, hogy Nebukadneccar a még csak nem is királyi származású Gedalját bízta meg a kormányzással. Jismáél bizonyosan barátként álcázva közeledett Gedaljához, mint aki azért jött, hogy Istent imádjá, Gedaljá pedig fogadta őt, sőt együtt is étkeztek Micpában, amely Jeruzsálem pusztulása után tulajdonképpen fővárosi rangra emelkedett.

„Főlkelt Jismáél, Netanjá fia meg a vele levő tíz ember, és levágták Gedalját, Ahikám fiát, Sáfán unokáját karddal. Így ölték meg azt, akit Babilónia királya az ország helytartójává tett. Levágta Jismáél azokat a júdaiakat is, akik Gedaljával voltak Micpában, sőt az ott tartózkodó káldeusokat és harcosokat is” (2-3. vers) – megölte tehát Gedaljá mindent emberét, akik később esetleg megpróbálnának rajta bosszút állni Gedaljá haláláért. *„A Gedaljá megölése után következő napon, amikor még nem tudtak a dolgról, nyolcvan ember jött Sikemből, Silóból és Samáriából levágott szakállal, megszagattott ruhában és bevagdalt testtel. Ételáldozat és tömjén volt náluk, amelyet az ÚR házába akartak vinni”* (4-5. vers). A törvény értelmében ha valaki különleges esküt akart tenni az Úr előtt, leborotválta a szakállát, megszagatta a ruháját és rongyokat öltött magára. A törvény viszont tiltotta, hogy ilyenkor az ember megvagdálja magát – ahogy azt a pogányok tették hamis isteneik imádataként. Emlékeztek csak arra az

alkalomra, amikor Illés próféta összemérte erejét a Baal prófétáival a Karmel-hegyen? Mindkét fél oltárt épített, majd megegyeztek, hogy amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Ekkor azt olvassuk, hogy a Baal prófétái fogták magukat és csaknem délig imádkoztak, Illés pedig gúnyolni kezdte őket: „Hé, lefogadom, hogy az isteneitek szabadságra mentek! Vagy az is lehet, hogy csak félrevonultak a mosdóba! Miért nem kiáltotok egy kicsit hangosabban?”. Illés meglehetősen nyers stílussal bírt, az Ige is ezt mondja róla. Ott álltak tehát a hegyen, amikor a Baal prófétái hirtelen elkezdték össze-vissza vagdosni magukat, ahogy azt egyébként is szokták isteneik imádataként. Megvágták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér.

Az imént Jeremiás könyvében látott emberek is furcsa látványt nyújthattak levágott szakállal, megszaggatott ruhában, bevagdalt testtel, kezükben ételáldozattal és tömjénnel. Ne feledjük azonban, hogy ez a 80 ember Sikemből, Silóból és Samáriából érkezett. Amikor Izráel lakóit az asszír király fogságba hurcolta, más népeket telepített a földre, így végül a vallások furcsa keveréke alakulhatott ki azon a területen. Ezek a férfiak valószínűleg Jeruzsálemben tartottak, amikor ugyanis Jismáél megpillantotta őket, azonnal így szólt: „Gyertek el velem Gedaljához!”. Persze ez a nyolcvan férfi mit sem sejtett, és talán Jismáél is éppen azért szólította meg őket, hogy kiderüljön, tudják-e, hogy Gedalját meggyilkolták. Hiszen ha tudják, meg kell akadályozni, hogy a hír futótűzként elterjedjen. Jismáél egyelőre féltve őrizte a titkot, nehogy idő előtt megakadályozzák trónra lépését. Előbb meg akarta szilárdítani hatalmát az országban, hogy sikeresen visszaverhessen minden Gedaljá halálhíre nyomán támadt puccskísérletet. Jismáél tehát eléje ment ennek a 80 embernek, hogy meghívja őket Gedaljához. *„Jismáél, Netanjá fia azonban kiment eljűk Micpából, és amíg ment, egyre sírt. Amikor összetalálkoztak, ezt mondta nekik: Jöjjetek el Gedaljához, Ahikám fiához!”* (6. vers). *„De amint a város közepére értek, lemeszárolta és egy ciszternába dobta őket Jismáél, Netanjá fia, a vele levő emberek segítségével. De volt köztük tíz ember, akik ezt mondták Jismáélnak: Ne ölj meg minket, mert elrejtett kincsünk van a mezőn: búza és árpa, olaj és méz”* – ez nem azt jelentette, hogy volt még kint búzájuk és árpájuk a szántóföldön, hiszen a hetedik hónapra rendszerint már betakarították a terményeket. Ne feledjük azonban, hogy abban az időben a betakarított gabonát gondosan elrejtették, hogy az ellenség ne foszthassa ki őket. Vermeiket ástak, és oda rejtették a gabonát. Most pedig ez a tíz ember elrejtett kincseit ajánlja fel gyilkosaiknak életükért cserébe - *„Ezért békén hagyta, és nem ölte meg őket társaikkal együtt”* (8. vers).

„Azoknak az embereknek a holttestét, akiket megöltek, mert Gedaljával tartottak, abba a ciszternába dobatta bele Jismáél, amelyet Ászá király készített, amikor megtámadta Baasá izráeli király. Ezt töltötte meg Jismáél, Netanjá fia a megöltekkel. Azután foglyul ejtette Jismáél Micpában a nép egész maradékát, a király leányait” – valószínűleg Cidkijjá leányairól van szó, akik akkor még életben voltak, hiszen Nebukadneccar a király fiait ölette megtudván, hogy a lányok ilyen szempontból úgysem

számítanak - „és az egész népet, amely Micpában maradt, akiket Nebuzaradán testőrparancsnok Gedaljára, Ahikám fiára bízott. Foglyul ejtette őket Jismáél, Netanjá fia, és elindult, hogy visszamenjen az ammóniakhoz” (9-10. vers). „De meghallotta Jóhánán,” – korábban ő figyelmeztette Gedalját a reá leselkedő veszélyre, sőt engedélyt is kért Gedaljától, hogy megölje az életére törő Jismáélt, de Gedaljá nem hallgatott rá – „Káréah fia és a haderő vezérei, akik vele voltak, hogy milyen gonoszságot követett el Jismáél, Netanjá fia. Ezért maguk mellé vették összes emberüket, és elindultak, hogy megtámadják Jismáélt, Netanjá fiát. Utol is érték a Gibeón mellett levő nagy víznél” (11. vers). Micpából nem Gibeónon át juthatunk el legkönnyebben az ammóniak földjére. Valószínűleg azért választották ezt az útvonalat, mert közben az elrejtett kincseket is magukhoz akarták venni, amiket korábban a tíz életben hagyott ember ígért Jismáélnak váltságul az életéért. Gibeónnál egyébként csodás források voltak. Gibeónnál történt az is, hogy Isbóset és Dávid szolgálói kivonultak és összetalálkoztak a gibeóni tónál. Az egyik csapat a tó egyik oldalán állt, a másik csapat pedig a tó másik oldalán, majd a parancsnokok harci játékot rendeztek a katonákkal saját szórakoztatásukra. Jónáhán tehát Gibeónnál érte utol Jismáélt.

„Amikor a Jismáéllal levő egész nép megpillantotta Jóhánánt, Káréah fiát és vele együtt a haderő vezéreit, megörültek. És megfordult az egész nép, amelyet Jismáél foglyul ejtett Micpában, és visszament Jóhánánhoz, Káréah fiához. Jismáél, Netanjá fia pedig nyolc emberrel elmenekült Jóhánán elől, és az ammóniakhoz ment. Jóhánán, Káréah fia, a haderő vezéreivel együtt, akik vele voltak, maga mellé vette a Micpából való maradék népet, amelyet visszaszerzett Jismáéltól, Netanjá fiától, miután ez megölte Gedalját, Ahikám fiát. Visszahozta Gibeónból a vitézeket és a harcosokat, az asszonyokat és a gyermekeket meg az udvari embereket. Elindultak, és Kimhám szállásainál tartózkodtak Betlehem mellett, mert Egyiptomba akartak menni. Féltek ugyanis a káldeusoktól, mert Jismáél, Netanjá fia megölte Gedalját, Ahikám fiát, akit Babilónia királya az ország helytartójává tett” (13-18. vers). Most tehát már Kimhám közelében tartózkodtak közel Betlehemhez – ebből is láthatjuk, hogy már eldöntötték, Egyiptomba menekülnek. Az elhatározás már megszületett bennük, féltek ugyanis a káldeusoktól, mert Jismáél, Netanjá fia megölte Gedalját, a Nebukadneccar által kinevezett helytartót.

42. fejezet: „A haderő vezérei, Jóhánán, Káréah fia, Jaazanjá, Hósajá fia és az egész nép aprajagya odament Jeremiás prófétához, és ezt mondta neki: Jusson eléd könyörgésünk, és imádkozz Istenedhez, az ÚRhoz értünk és ezért az egész maradékért! Hiszen saját szemeddel láthatod, milyen kevesen maradtunk meg, pedig sokan voltunk” (1-2. vers). „Mondja meg nekünk Istened, az ÚR, hogy milyen úton kell járnunk, és mit kell tennünk” (3. vers). Jeremiáshoz fordulnak, hogy kérjen iránymutatást a nevükben az Úrtól. Vegyük csak észre, mit mondanak: „a te Istened” – mintha Isten nem lett volna az ő Istenük is. Jeremiás azonban más személyragot alkalmaz a válaszában: „a ti Istenetekhez” fogok imádkozni, később pedig így folytatja: „a mi Istenünknek” szavára fogunk hallgatni. „Jeremiás próféta

pedig ezt mondta nekik: Hallottam. Imádkozni fogok Istenetekhez, az ÚRhoz, kívánságotok szerint. Azután mindazt megmondom nektek, amit válaszol az ÚR, semmit sem hallgatok el előttetek. Ők pedig ezt mondták Jeremiásnak: Az ÚR legyen ellenünk hű és igaz tanú, hogy mindent úgy teszünk, ahogyan üzeni általad Istened, az ÚR! Akár jó, akár rossz, hallgatni fogunk Istenünknek, az ÚRnak a szavára, akihez küldiünk téged. Bizony, hallgatunk Istenünknek, az ÚRnak a szavára, hogy jó dolgunk legyen!” (4-6. vers) – most már ők is Istenünknek nevezik az Urat, és megígérik, hogy engedelmeskednek neki. És valóban erről szól a dolog – az engedelmességről. Amikor Jehova a te Istened is, ehhez hozzátartozik, hogy engedelmeskedsz neki. Erről szól az Isten imádata és szolgálata: hogy alárendeled magad neki, hogy valóban ő lesz az életed Ura. Ami az életedet irányítja, az a te istened. Az emberek ugyan azt mondogatják, nem hiszek Istenben. Pedig ez nem igaz. Mindenkinék irányítja valami vagy valaki az életét – egy alapelv, egy ideál, bármi legyen is az. És ne feledd: ami az életedet irányítja, az a te istened, mert annak engedelmeskedsz. Milyen fontos, hogy mi Istennek engedelmeskedjünk! Itt ezek az emberek is ezt ígérik: bármit mond is nekünk az Úr, engedelmeskedni fogunk!

„Tíz nap múlva szólt az ÚR igéje Jeremiáshoz” (7. vers). Érdekesnek találom ezt, hiszen Jeremiás kétségkívül nagyon szoros kapcsolatban állt az Úrral. Mindvégig azt olvassuk, hogy az Úr mindenféle helyzetben mindig szólt Jeremiáshoz. Most pedig Jeremiás egy konkrét ügyben járul Isten elé, hogy útmutatást kérjen tőle az emberek nevében, és Isten érdekes módon csak tíz nappal később válaszol neki. Hányszor követelünk mi is azonnali választ Istentől! És ha Isten nem szól hozzánk az első öt percben, amikor erre lehetőséget biztosítottunk neki, már rohanunk is tovább, hogy saját kútfőből megoldjuk a problémát. Pedig ez esetben Jeremiásnak is tíz napot kellett várnia az Úr válaszára. Isten időzítése nem mindig esik egybe a miénkkel. Hányszor történt már meg velem is, hogy felmértem a helyzetet, és nagyot sóhajtottam: „Uram, még vagy öt órád maradt, hogy megoldd ezt a helyzetet, és ha az elkövetkező néhány órában nem csinálsz valamit, már túl késő lesz! Szóval ne feledd Uram, hogy már csak öt órád van!”. Aztán kicsit később újra felsóhajtok: „Uram, már csak hatvan perced van! Ó, Uram, már csak öt perc! Jaj, Uram, elkéstél! Pedig itt volt a lehetőség! Kár, hogy nem éltél vele. Most már kénytelen leszek kezembe venni a dolgokat, mert elkéstél, Uram!”. Hányszor voltam teljesen biztos abban, hogy Isten elkésett, a lehetőség elúszott, később viszont rá kellett döbbernem, hogy én rohantam előre. Én a saját órámat nézve egyre csak aggódtam, míg Isten az örökkévalóság órája szerint jár el. Hányszor gondoltam már azt, hogy túl késő, a lehetőség elúszott, Isten elkésett. „Ó, Uram, pedig megmenthetted volna a helyzetet! Miért nem tetted? Most már túl késő!”. Pedig gyakran Isten azért késlelteti a választ, hogy még többet adhasson nekünk.

Emlékezzünk csak vissza Anna történetére! Egyszer, amikor Anna férjével Elkánával elment az Úr házához, hogy áldozatot mutassanak be Istennek, Elkánának feltűnt, hogy felesége szokatlanul

szomorú. „Miért vagy olyan szomorú?” – kérdezte Annától. Annát a meddősége aggasztotta. Annyira vágyott egy gyermekre. Elkána másik felesége viszont sorra szülte a gyerekeket, és sokat bántotta Annát meddősége miatt – a meddőség ugyanis szégyellnivaló állapot volt abban a kultúrában. Elkána jobban szerette Annát a másik feleségénél, de Anna egyre nehezebben viselte a meddőséget. Ezek alapján egyébként el tudom képzelni, mennyi problémát szülhet a többnejűség! Elkána két felesége is vetélytársként tekintett egymásra, és állandóan civakodtak. Anna tehát szomorú volt, mert egy fiúra vágyott, Elkána pedig megkérdezte tőle: *„Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál?”* (1Sámuel 1:8). Ez sajnos nem működött. Anna nem válaszolt, de hallgatása sokmindent elárult. Nehéz szívvel érkezett meg az Úr házához, és mélységes elkeseredésében az Úrhoz kiáltott. Anna csendben könyörgött az Úrhoz, nem beszélt hangosan, csak a szája mozgott, így Éli a pap azt gondolta róla, hogy részeg, és így szólt hozzá: *„Meddig tart még részegséged? Józanodj ki mámorodból!”*. (14. vers). *„Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az Úr előtt”* (15. vers). Éli így válaszolt: *„Menj el békeséggel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle!”* (17. vers). De mit is imádkozott Anna az Úr házában? Így imádkozott: *„Uram, ha megajándékozol engem egy fiúgyermekkel, akkor egész életére neked adom őt!”*.

Izráel olyan szörnyű állapotban volt, hogy Isten egy olyan embert sem talált, aki a népét vezethette volna. Istennek azonban szüksége volt egy megfelelő emberre. Mivel nem talált a feladatra alkalmas férfit, előbb egy asszonyt kellett találnia, hogy az alkalmas férfit Izráel élére állíthassa. Isten pedig úgy vonta magára Anna figyelmét, hogy bezárta a méhét. Anna kétségtelenül rengeteget imádkozott már azt megelőzően is, hogy Isten adjon neki gyermeket, és vegye el meddősége szégyenét, de Isten várt és késleltette válaszát. Isten kezdettől fogva meg akarta válaszolni Anna imáját, de addig várt, amíg Anna imája összhangba került az Ő akaratával. *„Ó, Uram, bárcsak adnál nekem egy fiúgyermeket! És visszaadnám őt neked!”*. Szuper! Na most már összhangban vagy Isten tervével! És Annának fia született, akit Sámuelnek neveztek el. Sámuel Izráel egyik legkiválóbb vezetője lett, aki a teljes katasztrófától óvta meg a népet abban az adott időszakban. Sámuel Isten bámulatos prófétája és papja lett. Anna esetében is késleltette az Úr a választ, hogy amikor aztán megadta Anna kérését, sokkal többet adhasson. Isten gyakran a mi életünkben is így jár el. Jeremiás is tíz napig várt, de tíz nap elteltével szólt hozzá az Úr.

„Tíz nap múlva szólt az ÚR igéje Jeremiáshoz. Akkor hívatta Jóhánánt, Káréah fiát és a haderő valamennyi vezérét, akik vele voltak meg az egész nép apraját-nagyját” – épp Egyiptomba tartanak – *„Ezt mondta nekik: Így szól az ÚR, Izráel Istene, akihez küldtetek engem, hogy terjesszem eléje könyörgéseketek: Ha itt maradtok ebben az országban, akkor építelek és nem rombolak le, elültetek és nem gyomlállak ki benneteket, mert megbántam, hogy veszedelmet zúdítottam rátok”*. A „megbántam”

kifejezést találjuk itt, ami nem szó szerint értendő, hiszen ne feledjük, hogy ismét behatárolt emberi szavakkal próbálunk valamit megfogalmazni egy végtelen és különleges Istenről. A 4Mózes 23-ban ezt olvassuk: „*Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?*” (19. vers). A fenti ígérésben lényegében azt mondja Isten, hogy elvégezte, amit tervezett Izráel népével szemben, majd így folytatja: „*Ne féljetek Babilónia királyától, akitől most féltetek! Ne féljetek tőle - így szól az ÚR -, mert veletek vagyok, megszabadítalak és megmentelek benneteket a kezéből! Irgalmasan bánok veletek, és ő is irgalmas lesz hozzátok, és visszaenged benneteket földetekre*” (7-12. vers). Ne féljetek Babilónia királyától! Tudom, hogy féltetek tőle, de nem kell félnetek! „*De ha az a szándékotok, hogy nem maradtok ebben az országban, és nem hallgattok Isteneteknek, az ÚRnak a szavára, hanem ezt mondjátok: Egyiptomba akarunk menni, ahol nem látunk harcot, és nem hallunk kürtszót, ahol van kenyér, nem éhezünk, ezért ott akarunk lakni!* – „ – ezért akartak ők Egyiptomba menni, abban a reményben, hogy ott majd nem lesz háború, és ott majd kényelmesen éldegélhetnek. Bármilyen is, de békés, nyugodt életet akartak – „*akkor halljátok meg az ÚR igéjét, Júda maradéka! Ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: Ha ti Egyiptomba szándékoztok menni, és odamentek, hogy ott lakjatok mint jövevények, akkor utolér benneteket Egyiptomban a fegyver, amelytől féltetek, és nyomon követ Egyiptomba az éhínség is, ami miatt aggódtok, és ott haltok meg. Mert minden ember, aki Egyiptomba szándékozik menni, hogy ott lakjék mint jövevény, fegyver, éhínség és dögvész miatt fog meghalni. Senki sem tud közülük elfutni vagy elmenekülni a veszedelem elől, amelyet én hozok rájuk. Bizony, ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: ahogyan kiáradt lángoló haragom Jeruzsálem lakóira, úgy árad ki rátok haragom, ha Egyiptomba mentek. Átok, rémület, szidalom és gyalázat ér utol, és nem látjátok meg többé ezt a helyet. Így szól hozzátok az ÚR, Júda maradéka: Ne menjetek Egyiptomba! Jól értsétek meg, hogy mire figyelmeztetek ma benneteket! Becsaptátok magatokat, amikor engem Istenetekhez, az ÚRhoz küldtetek, és azt mondtátok: Imádkozz értünk Istenünkhöz, az ÚRhoz, és mondd meg nekünk mindazt, amit Istenünk, az ÚR üzen, mi pedig megtesszük. Meg is mondtam ma nektek, de nem hallgattatok Isteneteknek, az ÚRnak szavára semmiben, amit üzent nektek. Ezért tudjátok meg, hogy fegyver, éhínség és dögvész miatt haltok meg azon a helyen, ahová menni akartok, hogy ott lakjatok mint jövevények*” (13-22. vers).

Klasszikus példája ez a lelkipásztori tanácsnak. Lelkipásztorként nem az a dolgunk, hogy jogi, vagy orvosi tanácsot osztogassunk, vagy pszichológiai tanácsadást tartsunk. A mi feladatunk a lelki dolgokban való tanácsadás. Máshoz nincs is meg a kellő tudásunk. Ha valaki egy jogi problémával fordul hozzánk, a legjobb, amit tehetünk, hogy elküldjük egy ügyvédhez. Ha valaki orvosi problémával keres meg bennünket, elküldjük egy orvoshoz, ha pedig egy súlyos pszichológiai problémával állunk szemben, akkor pszichológushoz küldjük azt, aki megkeresett bennünket. A mi feladatunk, hogy a lélek dolgaiban

adjunk tanácsot, és rávilágítsunk Isten Igéjére az adott helyzetben. Senkit sem kényszeríthetünk semmire – csupán felvázolhatjuk a lehetőségeket. Itt is ezt mondja erről az Úr. Ha ezen a helyen maradsz, ezt és ezt teszi meg érted Isten, mert ezt és ezt ígérte. Ha viszont elindulsz azon az úton, ez és ez fog történni. Mindössze ennyit tehetünk – felvázolhatjuk a lehetőségeket Isten Igéjének fényében. Döntened már neked kell. Ezt senki más nem teheti meg helyetted. Mi felvázoljuk a lehetőségeket, de neked kell döntened. Vegyük csak észre, milyen nagyszerűen teszi ezt Jeremiás ebben az igerészben! „Nem kell félnetek Nebukadneccartól, mert Isten veletek lesz, Nebukadneccar pedig jól bánik majd veletek, és áldottak lesztek! Ha viszont mégis elmentek Egyiptomba abban a reményben, hogy elkerülhetitek a háborút, és ott majd jó sorotok lesz, pontosan abban lesz részetek, ami elől annyira féltek! A kard és az éhínség utolér benneteket, és ott haltok meg Egyiptomban. Ott pusztultok majd el, és soha többé nem látjátok viszont szülőföldeteket!”. Jeremiás tehát továbbadta nekik az Úr üzenetét, és felvázolta előttük a lehetőségeket, illetve döntéseik következményeit.

43. fejezet: *„Amikor Jeremiás végig elmondta az egész népnek Istenüknek, az Úrnak minden igéjét, amit Istenük, az ÚR üzent nekik, mindezeket a szavakat, így szólt Azarjá, Hósajá fia meg Jóhánán, Káréah fia és valamennyi kevély ember Jeremiához: Hazugságot beszélsz! Nem üzente tőled Istenünk, az ÚR, hogy ne menjünk Egyiptomba, hogy ott lakjunk mint jövevények”* (1-2. vers). Korábban még kérlelték Jeremiást, hogy kérjen a nevükben útmutatást Istentől, és bármi legyen is az, ők megtartják. Most azonban, Isten utasításai hallatán hazugsággal vádolják a prófétát. *„Bárúk, Nérijá fia izgat téged ellenünk, hogy a káldeusok kezébe juttasson bennünket, és halálunkat okozza, vagy pedig fogságba vitessen Babilóniába. Nem is hallgatott Jóhánán, Káréah fia, sem a haderő vezérei, sem az egész nép az ÚR szavára, hogy Júda országában maradjanak. És magával vitte Jóhánán, Káréah fia és a haderő vezérei Júda egész maradékát, akik visszatértek Júdába azok közül a népek közül, amelyek közé szétszóródtak mint jövevények: a férfiakat, a nőket és a gyermekeket meg a király leányait és mindenkit, akit Nebuzaradán testőrparancsnok otthagyt Gedaljánál, Ahikám fiánál, Sáfán unokájánál, végül Jeremiás prófétát és Bárúkot, Nérijá fiát is”* (3-6. vers). Josephus alapján pedig úgy tűnik, Jeremiást és Bárúkot arra kényszerítették, tartsanak velük. Vagyis erőszakkal magukkal hurcolták őket. *„Elmentek tehát Egyiptomba, mert nem hallgattak az ÚR szavára; és eljutottak Tahpanhészig”* (7. vers). Szomorú igeréssel állunk itt szemben. Talán az egyik legtragikusabban Isten Igéjében. Hiszen nincs is annál szomorúbb, amikor valaki visszatér ahhoz, amiből Isten egyszer már megszabadította. Szomorú, amikor az ember visszatér Egyiptomba. Egyiptom a test szerinti élet egyik jelképe. Milyen szomorú, amikor egy ember, vagy egy ország visszatér ahhoz, amiből Isten egyszer már kimentette! 900 évvel korábban Isten megszabadította őseiket a kegyetlen egyiptomi elnyomás alól. De ezen a szomorú napon ők visszatérnek

Egyiptomba – mégpedig azért, mert félnek. Nem hittek Istennek, és nem bíztak abban, hogy Isten meg tudja tartani életüket. Félték a babiloni megtorlástól, így Egyiptomba menekültek. Nem volt hitük, ennek eredményeként pedig nem engedelmeskedtek az Úrnak, és egészen Tahpanhészig menekültek.

„Tahpanhészban így szólt az ÚR igéje Jeremiáshoz: Végy a kezedbe nagy köveket, és ásd el a júdai férfiak szeme láttára a fáraó tahpanhészi palotájának a bejárata előtt a kikövezett téren. Azután ezt mondd nekik: Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Elküldök szolgálóimért, Nebukadneccar babilóniai királyért, idehozom, és trónját e kövek fölé helyezem, amelyeket elástam; ezek fölött feszíti ki sátrát. El fog jönni, és leveri Egyiptom országát. Aki halálra méltó, meghal; aki fogságra méltó, fogságba kerül; aki pedig fegyverre méltó, azt fegyver öli meg. Felgyűjtja az egyiptomi istenek templomait, fölperzseli azokat, fogságba viszi isteneiket. Átkutatja Egyiptomot, ahogyan a pásztor kitévezi a ruháját, és bántatlanul vonul el onnan. Összetöri az Egyiptomban levő Bét-Semes oszlopait, az egyiptomi istenek templomait pedig fölperzseli” (8-13. vers). Jeremiás tehát azt az utasítást kapja Istentől, hogy fogjon pár nagy követ, és ássa el őket az emberek szeme láttára a fáraó palotájának bejárata előtt. majd mondja ezt nekik: „E kövek fölött építi fel Nebukadneccar a palotáját, és e kövek fölött állítja majd fel trónját, amikor leveri Egyiptomot, és összetöri isteneik templomait!”. Abban a reményben jöttetek Egyiptomba, hogy elmeneküljétek Nebukadneccar elől, pedig nem menekülhettek előle! Hiába próbálsz elfutni a problémáid elől, nem menekülhetsz! Isten mindig azt szeretné, ha szembenéznénk a problémáinkkal – ő segít, ő megerősít, ne fussunk el! A menekülés általában nem is szokott sikerülni. Isten segítségével szembe kell néznünk a problémáinkkal és meg kell oldanunk azokat. Isten megadja hozzá az erőt! Isten a segítségünkre siet. Flinders Petrie, egy híres archeológus sok évvel ezelőtt, ha jól emlékszem a huszas években, Egyiptomban végzett ásásokat, és az egyik helyen egy palota romjaira bukkant, alatta pedig azokra a kövekre, amelyeket Jeremiás Isten utasítására az emberek szeme láttára elásott! Ezeket a köveket, ha jól tudom, jelenleg egy kairói múzeumban őrzik. Jeremiás köveit tehát megtalálták. Újabb bizonyítékai ezek az Ige szavahihetőségének, hiszen Nebukadneccar valóban megtámadta és meghódította Egyiptomot, és valóban a Jeremiás által elásott kövek fölé állította föld trónját. Isten szava ezúttal is beteljesedett, ahogy mindig beteljesedik! Isten mindig megtartja a szavát. Minden esetben.

44. fejezet: „Ez az az ige, amely Jeremiáshoz szólt mindazokról a júdaiakról, akik Egyiptomba költöztek, és Migdólban, Tahpanhészban, Nófban és Patrós földjén laktak:” – ez Jeremiás, pontosabban Jeremiáson keresztül Isten utolsó üzenete azokhoz, akik Egyiptomba mentek, és így visszatértek arra a helyre, ahonnan Isten korábban már megszabadította őket - „Ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: Láttátok, milyen sok veszedelmet hoztam Jeruzsálemre és Júda minden városára. Azok most mind romban állnak és lakatlanok. Azért van ez, mert gonoszságukkal bosszantottak engem, amikor tömjénezní jártak, és más isteneket tiszteltek, akiket nem ismertek sem ők, sem ti, sem őseitek” (1-3. vers) – látjátok, mi

történt? Látjátok, mi lett az országból? Mindez azért történt, mert az emberek elhagyták Istent, és más isteneket imádtak. *„Pedig elküldtem hozzátok szolgáimat, a prófétákat, idejében küldtem, és megmondtam, hogy ne kövessetek el olyan utálatos dolgot, amit gyűlölök! De nem hallgattak és nem figyeltek rájuk, nem tértek meg gonoszságukból, hanem más isteneknek tömjéneztek. Ezért áradt ki lángoló haragom, és lángolt Júda városaiban meg Jeruzsálem utcáin, úgyhogy rommá és pusztává lettek. Így van ez ma is. Ezért most így szól az ÚR, a Seregek Istene, Izráel Istene: Miért követtek el ilyen nagy gonoszságot a magatok kárára, amely miatt kiirtanak Júdában férfit és nőt, gyermeket és csecsemőt, és még maradékokat sem hagyják meg?! Hiszen bosszantotok engem kezetek csinálmányaival, és más isteneknek tömjéneztek Egyiptomban, ahová jöttetek, hogy itt lakjatok mint jövevények. Emiatt kiirtanak benneteket, átkozottak és gyalázatosak lesztek a föld valamennyi népe között”* (4-8. vers). „Miért csináljátok ezt?” – kérdezi Isten. „Azért kellett elhagynotok az országokat, mert más isteneknek tömjéneztetek! Ezért kietlen ma a földetek! De még Egyiptomban sem hagytatok fel bűnös dolgaitokkal! Még mindig pontosan azt teszitek, amivel egyszer már magatokra vontátok Isten ítéletét!”.

„Talán elfelejtettétek őseitek gonoszságát, Júda királyainak és feleségeiknek gonoszságát, a magatok és feleségeitek gonoszságát, amelyet Júdában és Jeruzsálem utcáin követtek el?” (9. vers). Érdekes, hogy Jeremiás ezen a ponton a feleségeket is megemlíti a vádiratában. Ők is bűnösök voltak, szintén gyalázatos dolgokat műveltek. Amikor már a nők is megindulnak a lejtőn, ez rendszerint az utolsó csepp a pohárban. A társadalom szétesik. A nők érzékeny lényükből kifolyólag nagyobb szellemi magaslatokra képesek emelkedni, bár mélyebbre is csúszhatnak, mint a férfiak. Szörnyű dolog, amikor egy nő megindult a lejtőn. A férfiak általában nyersebbek, és érzelmviláguk is szegényesebb. A nők viszont törékenyebbek és érzékenyebbek, így nagyon magaslatokat, de nagyobb mélységeket is élhetnek meg. Az ő érzelmviláguk sokkal gazdagabb. Ebből adódóan viszont amikor egy asszony elindul a lejtőn, általában a verem legmélyére esik. Ilyenkor pedig mindennek vége. A nők természete csodálatos! Nincs is annál szebb és inspirálóbb, mint egy olyan, aki érzékeny Isten dolgaira! Érdekes, hogy a nők sokszor vezető szerepet vállalnak egyes területeken a gyülekezetben – például az imacsoportban, vagy egyéb szolgálatokban. Csodás, érzékeny természetüknek köszönhető ez, mert sokkal érzékenyebbek Isten dolgaira és a Lélek munkájára. Hányszor volt már, hogy én, a nyers és érzéketlen férfi próbáltam legjobb tudásom szerint tenni a dolgom, és csak mentem rendületlenül előre, otthon pedig amikor megbeszéljük a feleséggel, hogy mi történt a gyülekezetben, ő így szól: „Észrevetted, hogy valami különleges történt ott ma este?”. „Tényleg? Mi történt? Én észre sem vettem!”. De a feleségem érzékelte a Lélek finomabb hullámain is, és nálam sokkal jobban érzékelte, mi történik. Milyen bámulatos is ez egy nőben! Mennyire érzékenyek a Szentlélekre! Milyen gyönyörű az a nő, aki Lélekben jár! Micsoda magaslatokra képes

szárnyalni! De sajnos ha megindul a lejtőn, nagyon mélyre csúszhat. Jeremiás is rámutat ebben, hogy a felségek is szörnyű dolgokat követtek el az Úr szemében.

„Nem alázkodtak meg a mai napig sem, nem féltek, és nem éltek törvényem és rendelkezéseim szerint, amelyeket nektek és őseiteknek adtam. Ezért így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Én most ellenetek fordulok, veszedelmet hozok rátok, és kiirtom egész Júdát. Elragadom Júda maradékát, akik elhatározták, hogy Egyiptomba mennek, és ott laknak mint jövevények. Megsemmisülnek mindnyájan Egyiptom országában. Fegyver által esnek el, éhség miatt vesznek el, a nép apraja-nagyja fegyver és éhség miatt hal meg: átok, rémület, szidalom és gyalázat éri utol őket. Megbüntetem az Egyiptomba települőket, ahogyan Jeruzsálemet is megbüntettem fegyverrel, éhínséggel és dögvésszel! Nem menekül és nem szabadul meg senki Júda maradékából, akik Egyiptomba mentek, hogy ott lakjanak mint jövevények. Nem térhetnek vissza Júdába, pedig sóvárognak arra, hogy újból ott lakjanak. De nem térhet vissza, csak néhány menekült! Akkor mindazok a férfiak, akik tudták, hogy feleségeik más isteneknek szoktak tömjénezni, és mindazok az asszonyok, akik nagy tömegben ott álltak, meg az egész nép, amely Egyiptomban, Patrósiban lakott, így válaszoltak Jeremiásnak:” (10-15. vers). „Nem engedelmeskedünk neked abban, amit az ÚR nevében hirdettél nekünk, hanem mindazt megtesszük, amit kimondtunk: tömjénezünk az ég királynőjének,” – Semiramisnak, istenük anyjának – „és italáldozatot mutatunk be neki,” – Izráel népe a babiloniak vallását gyakorolta, melynek középpontjában Tamúz és édesanyja Semiramis imádata állt. Itt tehát megtaláljuk az anya-fia-imádatot. Mária imádata is innen származik – Semiramis, az ég királynőjének imádatára vezethető vissza. Az Ige sehol sem utasít bennünket, hogy Máriát imádjuk. Érdekes ennek kapcsán átlapozni Hissop *The Two Babylons* című könyvét, amelyben a szerző az egyház bizonyos gyakorlatait a pogány babiloni gyakorlatokra vezeti vissza rendkívüli alaposággal. Pontosan azokat a dolgokat gyakorolja ma számos gyülekezet az Úr nevében, amelyekért annakidején Isten megfeddte Izráelt. Na de erről bővebben majd akkor ejtünk szót, amikor elérkezünk a Jelenések könyvéhez.

Hallgassuk csak meg, mit mondanak: „Nem engedelmeskedünk neked abban, amit az ÚR nevében hirdettél nekünk, hanem mindazt megtesszük, amit kimondtunk: tömjénezünk az ég királynőjének, és italáldozatot mutatunk be neki, ahogyan tettük mi és atyáink, királyaink és vezetőink Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin. Mert akkor jóllaktunk kenyérrel, jó dolgunk volt, és nem kerültünk veszedelembe. De amióta abbahagytuk a tömjénezést az ég királynőjének, és nem mutatunk be neki italáldozatot, azóta mindenben szűkölködünk, fegyver és éhség miatt pusztulunk. És ha az ég királynőjének tömjénezünk - mondták az asszonyok -, és italáldozatot mutatunk be neki, talán férjeink tudta nélkül készítünk áldozati süteményeket, amelyek őt ábrázolják, és úgy mutatunk be neki italáldozatot?” (16-19. vers) – most az asszonyok válaszolnak Jeremiásnak: de hát a férjük pontosan tudta, mit csinálunk! Érdekes, mennyire

elferdítették az igazságot. Nyomorúságos állapotukat annak tudták be, hogy többé nem tömjéneztek az ég királynőjének. Hogyan ferdítheti el az ember ennyire az igazságot, és hogyan hibáztathatja Istent azért, ami rosszul sült el? Hogyan mondhatja: „Olyan jól mentek a dolgaim, amíg el nem kezdtem szolgálni Istent, és akkor lesújtott rám!”. Pusztulásukat annak tudták be, hogy nem tömjéneztek az ég királynőjének. „Hiszen az ég királynője hűséges volt hozzánk! Megáldott bennünket! Bőségesen volt mit ennünk, és minden jól ment, amíg abba nem hagytuk a tömjénezést! Most pedig nyomorúság az osztályrészünk! És egyébként is, a férjünk jól tudta, mit csinálunk!”.

„Amikor a férfiak, az asszonyok és az egész nép így válaszolt Jeremiásnak, ő ezt mondta az egész népnek: Éppen ezt a tömjénezést nem tudta elfelejteni az ÚR: azt, hogy Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin tömjéneztek ti, őseitek, királyaitok, vezetőitek és az ország népe, és ezt vette szívére! Nem tűrhette tovább az ÚR gonosz tetteiteket és utálatos szokásaitokat, amelyeket követtetek. Ezért lett országotok rommá és pusztasággá, gyalázatossá és lakatlanná, amilyen az ma is.” (20-22. vers). Jeremiás helyrerakja a dolgokat: épp azért öntötte ki rátok Isten az ítéletét, mert hamis isteneknek tömjéneztek! *„Mivel tömjéneztek, vétkeztetek az ÚR ellen, és nem hallgattatok az ÚR szavára, nem éltetek az ő törvénye, rendelkezései és intelmei szerint, azért ért utol benneteket ez a veszedelem. Így van ez ma is!” (23. vers).* Csak hogy félreértés ne essék: ti vontátok magatokra Isten ítéletét azzal, hogy idegen istenekhez fordultatok! *„Azután ezt mondta Jeremiás az egész népnek és az asszonyoknak: Halljátok meg az ÚR igéjét ti júdaiak mindnyájan, akik Egyiptomban vagytok! Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Ti és feleségeitek megtettétek, amit kimondtatok: Teljesítjük fogadalmainkat, amelyeket megfogadtunk, hogy tömjénezünk az ég királynőjének, és italáldozatot mutatunk be neki. Jól van, tartsátok meg fogadalmaitokat, és teljesítétek fogadalmaitokat! De halljátok meg az ÚR igéjét ti júdaiak mindnyájan, akik Egyiptomban laktok: Megesküdtem az én nagy nevemre - mondotta az ÚR -, hogy egyetlen júdai ember sem ejti ki többé a nevemet egész Egyiptomban így: Az én URamra, az élő ÚRra mondom!” – nagyon figyeljünk oda, amikor Isten saját nevére esküszik, hiszen nincsen nála nagyobb, akinek a nevére a esküdhetne – „Gondom lesz rájuk, de kárukra és nem javukra. Mert elpusztulnak, végük lesz fegyver és éhség miatt azoknak a júdaiaknak, akik Egyiptomban vannak. De akik megmenekülnek a fegyvertől, vissza fognak térni Egyiptomból Júdába, szám szerint kevesen. Majd megtudja Júda maradéka, mindazok, akik Egyiptomba mentek, hogy ott lakjanak mint jövevények, hogy kinek a szava valósul meg, az enyém, vagy az övék?!” (24-28. vers).*

Isten mindig megőrzi népének egy részét - még akkor is, ha népe bűnbe süllyedt és elhagyta Istenét. Emlékeztek az Isten és Illés próféta között zajló párbeszédre, amikor Illés a Sínai-pusztában egy barlangba rejtőzött? „Mit csinálsz itt Illés?” – kérdezte Isten. Illés így felelt: *„Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat*

pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni” (1Királyok 19:10). „De hát Illés, nem vagy egyedül! Van még hétezer ember az országban, akik nem hajtottak fejet az idegen istenek előtt!”. Itt is megmaradt tehát az Istenhez hűségesek egy csoportja. Isten tehát ítéletet hirdet a nép felett, de a hozzá hűségesek egy kis csoportja megmarad. *„De akik megmenekülnek a fegyvertől, vissza fognak térni Egyiptomból Júdába, szám szerint kevesen. Majd megtudja Júda maradéka, mindazok, akik Egyiptomba mentek, hogy ott lakjanak mint jövevények, hogy kinek a szava valósul meg, az enyém, vagy az övék?!”* – akkor majd kiderül, ki mond igazat. Bizony az idő fontos tényező. A hamis próféták ideig-óráig sikeresek és jelentős számú követőt gyűjtenek. De az idő ellenük dolgozik. Idővel ugyanis kiderül, ki mond igazat. Jimmy Jones dolgai is jól mentek egy ideig. Mozgalma egyre nagyobb népszerűségnek örvendett, egyre több követőre tett szert, de mindannyian tudjuk, milyen szomorú vége lett. Hiába működik egy ideig a dolog, az idő a hamis próféták ellen dolgozik. Idővel kiderül, ki mond igazat. Itt is azt mondja az Úr: majd az idő megmutatja, kinek van igaza. *„Ez lesz annak a jele - így szól az ÚR -, hogy megbüntetek benneteket ezen a helyen, és akkor megtudjátok, hogy valóra válik az, amit romlásotokról mondtam. Így szól az ÚR: Én Hofra fáraót, Egyiptom királyát, ellenségeinek a kezébe adom, azoknak a kezébe, akik életére törnek, ahogyan Cidkijját, Júda királyát is Nebukadneccar babilóniai király kezébe adtam, aki ellensége volt, és életére tört”* (29-30. vers). Nekünk ma már megvan az az előnyünk, hogy a történelemből tudhatjuk, kinek volt igaza. Isten szava teljeseedett be. Nebukadneccar felvonult Egyiptom ellen, és meghódította. Isten szava ismét valóra vált – ahogy mindig. Örök érvényű igazság ez! Nem érdemes tehát Isten ellen hadakozni – ebből a csatából sosem kerülhetsz ki győztesen!

A 45. fejezetben Jeremiás könyvének utolsó, vagyis a hatodik részéhez érkezünk, ami tulajdonképpen a Jeremiás életének különböző időszakaiból származó különálló próféciaák gyűjteménye. Ezek a próféciaák többségükben Izráel környező népei ellen szólnak. Isten a továbbiakban felettük hirdet ítéletet. A 45. fejezetben mindemellett Bárúknak is üzen az Úr. Bárúk Jeremiás barátja és íródeákja volt, aki papírra vetette a Jeremiás által diktált Istentől kapott próféciaákat. *„Ezt az igét mondta Jeremiás próféta Bárúknak, Nérijjá fiának, amikor leírta egy könyvbe Jeremiás beszédeit az ő diktálása nyomán, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának a negyedik esztendejében:”* (1. vers). Emlékeztek, hogy Jójákim annakidején fogta az irattekercset, darabokra vágta a bicskájával, majd a tűzbe vetette? Isten most egy különleges üzenetet küld Bárúknak: *„Az ÚR, Izráel Istene, ezt mondja rólad, Bárúk:”* (2. vers) – hát nem lenne bámulatos, ha Isten neked is küldene egy személyes üzenetet? Én is kaptam már személyre szabott üzenetet az Úrtól – az ő Igéjéből. Biztosan te is voltál már úgy, hogy az Igét olvastad, és hirtelen úgy érezted, Isten épp személyesen hozzád szól! Az olvasottak épp annyira rólad szólnak, és tökéletesen ráillenek a helyzetedre. *„Az ÚR, Izráel Istene, ezt mondja rólad, Bárúk: Te így beszélsz: Jaj nekem, mert*

az ÚR kinnal tetézi fájdalمامat! Belefáradtam a sóhajtozásba, nem találok nyugalmat!” (2-3. vers). Amikor Jójákim bicskájával darabokra vágta az irattekereszt, épp Bárákot kerestette dühében, hogy fel merészelte olvasni a tekercs tartalmát, Bárúk pedig elrejtőzött, és így sóhajtozott: „Jaj nekem!”.

„Jaj nekem, mert az ÚR kinnal tetézi fájdalمامat! Belefáradtam a sóhajtozásba, nem találok nyugalmat!” – Ezt hajtogatta tehát Bárúk. „Ezt feleld neki: Így szól az ÚR: Nézd csak, amit építettem, azt most lerombolom, és amit ültettem, most kigyomlálom az egész országban” – én építettem fel ezt a nemzetet, és én is rombolom le, én ültettem, és most kigyomlálom - „És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek!” – ennek az egésznek vége lesz, mert lerombolom, ezért most ne akarj nagy dolgokra szert tenni - „Mert most veszedelmet hozok minden emberre - így szól az ÚR -, de te életedet ajándékkul kapod, bárhová mégy” – vagyis bárhová mész is, megőrzöm életed! Isten tehát azt üzeni Bárúknak, hogy most ne akarjon nagy dolgokra szert tenni, hiszen az egész rendszer szétesőben van. Jézus is feltette a kérdést: „Mit használ ugyanis az embernek, ha egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Márk 8:36). Ugyan mire mész vele, ha az egész világot megnyered? Ugyan mi örököd abban, hogy te vagy a pokol leggazdagabb embere? Mit használ ugyanis az embernek, ha egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Ne akarj nagy dolgokra szert tenni, Bárúk, mert az egész úgyis szétesik. Keresd inkább Istent! Isten megvéd, és veled lesz, bárhová mész. Isten megőrzi életed.

Jeremiásnak az egyik legnehezebb szolgálat jutott Isten országában: szolgálata kezdettől fogva kudarcra volt ítélve. Isten már a kezdetek kezdetén elmondta Jeremiásnak, hogy elküldi őt a néphez, de üzenete süket fülekre talál. Így is történt. Jeremiás ugyan hűségesen hirdette a népnek az Úr szavát, de az emberek rá sem hederítettek. Mivel pedig nem hallgattak az Úr szavára, Isten kiönti rájuk az előre megjövendölt ítéletet. Jeremiás pedig ott állt – látta, hogy Izráel egyre mélyebbre csúszik a lejtőn. De hiába könyörgött, hiába figyelmeztetett, semmit sem tehetett, hogy megakadályozza a nép pusztulását. Jeremiás szemei előtt dőlt romokba Izráel népe, hogy senki se kérdőjelezhesse meg Isten igazságos ítéletét, és senki se mondhassa, hogy Isten nem figyelmeztette már jóval előbb a népet. Isten mindig hűséges. Isten mindig elküldi szolgálait, hogy az igazságot hirdessék, és figyelmeztessék az embereket. Véleményem szerint jelentős párhuzam fedezhető fel Izráel népének bukás előtti állapota, illetve az Egyesült Államokban jelenleg uralkodó állapotok között. Izráelt Isten népeként ismerte a világ. Izráel népének erős alapja az Úr volt. Izráel népe Isten áldásait élvezhette, és Isten tette őket hatalmas és erős néppé. Egyértelmű a párhuzam. A mi nemzetünk megalapítói is Isten alapjaira emelték ezt az országot, az alkotmányban pedig lefektették a vallásszabadságot, és kimondták, hogy Isten előtt egy nemzet vagyunk. És így is ismert bennünket a világ – mint egy Istenre épülő nemzetet, és Isten valóban megáldotta nemzetünket. A bőség idején azonban Izráel levette a szemét az Úrról, és más isteneket imádott – a materializmus isteneit. Amerikában sincs ez másként napjainkban – hány ember tömjénezt nap mint nap a

pénz istenének. Mivel pedig Izráel elhagyta az igaz és élő Istent, Isten is elhagyta őket. Erejüket elveszítették, és az ország kisvártatva romokban hevert. Jeremiás saját szemével látta, ahogy széthullik minden. Látta, mi történik, de hiába figyelmeztette őket. Végig kellett néznie, milyen tragikus következményekkel jár, amikor egy nép hátat fordít Istennek.

Rendkívül aggaszt engem Amerika jelenlegi állapota. Rendkívül aggaszt, hogy egyre mélyebbre süllyedünk – egyre elterjedtebb a pornográfia, a szexipar, egyre nyíltabb homoszexualitás, sőt bizonyos érdekcsoportok újabba arra ösztönzik a szülőket, hogy vezessék be kisgyermeküket különféle szexuális élményekbe. Ennél mélyebbre már aligha süllyedhetünk. Amikor az ilyen emberek még egy olyan országos kiadványban is hallatni tudják a hangjukat, mint a Time magazin, már nem lehet sok idő hátra. De mindig akad egy csoport, akik hűségesek Istenhez! Isten pedig hűséges lesz hozzájuk. És bár Isten kiönti szigorú ítéletét, a hűséges maradék megmenekül majd. De lesz ítélet. Ebben biztosak lehetünk. Isten Igéje naturalisztikus leírást nyújt nekünk az eljövendő ítéletről. Jézus is részletesen szólt róla, majd követőihez fordult, és ezt mondta: *„Legyetek tehát éberek és szüntelen könyörögjétek, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt”* (Lukács 21:36). Imádkozzatok, hogy ti legyetek ez az Isten által megóvott csoport, és szánjátok oda életeteket az Úrnak! Szolgáljátok Istent, álljon ő az első helyen az életetekben! Jézus továbbá így figyelmeztet bennünket: *„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak”* (Lukács 21:34-35). Járjatok lélekben, és támaszkodjatok a Szentlélek vezetésére! Többé ne a test szerint éljétek, és ne testies természetetek kívánságainak engedelmességedjétek! Járjatok lélekben! *„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!”* (Ézsaiás 55:6). Keresd először az Isten országát és az ő igazságát! Izráelben addigra már az nőket is megrontották. Figyeljük csak meg, ma mi történik ezen a téren Amerikában! Ma már ott tartunk, serdülő lányokat teszünk szex-szimbólumokká! Mennyire szomorú! Követendő példaként lebegtetjük őket a nők előtt. Pedig amikor a nők indulnak meg lefelé a lejtőn, az már az utolsó csepp a pohárban.

Ti, akik az Úréi vagytok, szolgáljátok őt! Szánjátok oda ma ismét Istennek az életeteket! „Uram, én mától lélekben akarok járni, és téged akarlak követni! Hátrahagyom Egyiptomot, és csak téged követlek!”. Itt az idő, hogy te is odaszánd magad Istennek! Itt az idő, hogy a családotad Isten útjára tereld, hogy elkerülhessék a világra váró ítéletet! Isten mindenképpen kiönti majd ítéletét napjaink istent tagadó nemzedékre. Az idő majd megmutatja, kinek volt igaza – Istennek, vagy az Istent tagadónak, a liberális médiának és a gúnyolódóknak, vagy az igaz élő Istennek. Csak az a baj, mire mindez kiderül, már késő lesz. Isten Noén keresztül figyelmeztette az embereket: *„Özönvizet bocsátok a földre!”*. „Még hogy

özönvizet! Ugyan ki hallott már özönvízről!” – csóválták a fejüket az emberek. „Megnyitom az ég csatornáit, és elered az eső!”. „Ugyan, ki hallott már esőről!”. De Noé megépítette a bárkát, bement, és magára zárta az ajtót. Azután eleredt az eső. „Várj csak! Most már hiszünk neked! Nahát, tényleg esik az eső!”. De már túl késő...Hány ember kezd majd el túl későn hinni Istenben. Isten Igéje örök érvényű. Fontos tehát, hogy életünket Isten Igéjére építsük.